

РЕШЕНИЕ

№ 4569

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4901** по описа за **2011** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. А. М. – С. в качеството ѝ на управител на [фирма] против решение от 08.04.2011 г., постановено по НАХД № 4986/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 100 с-в. Със същото е изменено НП № 22-22-1294/05.01.2010 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на Е. А. М. – С. в качеството ѝ на управител на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 5000 лв. за нарушение по чл. 61, ал. 1 от КТ (неправилно посочено в решението на първоинстанционния съд като нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ), като съдът е намалил размера на наказанието от 5000 лв. на 1000 лв.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени като се остави в сила наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – не изразява становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд София-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С решение от 08.04.2011 г., постановено по НАХД № 4986/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 100 с-в е изменено НП № 22-22-1294/05.01.2010 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на Е. А. М. – С. в качеството ѝ на управител на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 5000 лв. за нарушение по чл. 61, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на наказанието от 5000 лв. на 1000 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 27.11.2009 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в детски клуб „Щ.”, стопанисван от [фирма]. При проверката било установено, че Н. Б. И. работи като детегледачка в детския клуб, но същата не е положила подписа си под трудовия си договор с работодателя [фирма]. В представените от работодателя ведомости на Н. Б. И. било начислено трудово възнаграждение. Бил представен трудов договор от 18.09.2009 г., подписан от работодателя, но не и от служителката. На 08.12.2009 г. бил съставен АУАН на Е. А. М. - С. в качеството ѝ на управител на [фирма], въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че лицето Н. Б. И. е полагала труд като без трудов договор в търговското дружество и по този начин е нарушен чл. 61, ал. 1 от КТ. Отговорност за нарушението носи работодателят и виновното длъжностно лице, на което е било възложено ръководството на трудовия процес в предприятието. Съдът е приел, че субект на нарушението е физическото лице в качеството ѝ на длъжностно лице, управител на [фирма].

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, правилни са и изводите за извършено нарушение по чл. 61, ал. 1 от КТ. Неправилни са, обаче изводите на първоинстанционния съд относно това кой е извършителят на нарушението. Съгласно чл. 414, ал. 1 от КТ (редакция към момента на извършване на нарушението) работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 5000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 250 до 1000 лв. В процесния случай административното наказание е наложено на Е. А. М. - С. в качеството ѝ на управител на [фирма]. Административнонаказателната отговорност за нарушения на разпоредби на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд могат да носят работодателят съгласно чл. 414, ал. 1, пр. 1 от КТ и/или виновното длъжностно лице съгласно чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ. Тази на Е. А. М. - С. се явява незаконосъобразно ангажирана с НП № 22-2201294/05.01.2010 г., без същата да има нито едното, нито другото качество - задължителен специфичен признак на субекта на този вид административни нарушения. Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ (ред. – изм., ДВ, бр.100 от 1992 г., доп., бр.120 от 2002 г.) трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя. В случая е безспорно от фактическа страна, а и се потвърждава от събраните от районния съд писмени и гласни

доказателства, че Н. Б. И. е била наета да работи като детегледачка от [фирма]. Следователно формално-юридически работодател по § 1, т. 1 от ДР на КТ в това отношение по чл. 1, ал. 2 от КТ по престоиране на работна сила е [фирма]. Ето защо това дружество е изключителен носител на всички задължения, публичноправни и/или частноправни, които трудовото законодателство свързва с това качество. Затова [фирма] се явява единствен адресат на изискването по чл. 61, ал. 1 от КТ за приемане на работа на работник след сключването на трудов договор помежду им. Съответно неспазването му е извършено от този работодател по § 1, т. 1 от ДР на КТ нарушение на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, за което е следвало именно това юридическо лице, наело и приело на работа този работник, без да има подписан трудов договор, да се привлече към административнонаказателна отговорност по чл. 414, ал. 1, пр. 1 от КТ. В осъществяването й [фирма] не би могло да се замести от Е. А. М. - С. като управител по чл. 135, ал. 1, т. 2 от ТЗ. Това, че го управлява и представлява - чл. 141, ал. 1 и ал. 2, изр. 1 от ТЗ не заличава различната правосубектност по чл. 1 от ЗЛС на това физическо лице спрямо тази по чл. 132, ал. 1 от ЗЛС вр. чл. 63, ал. 3 от ТЗ на това юридическо лице, самостоятелната им правоспособност и следващата се независимост при реализацията на всички видове юридическа отговорност. В частност Е. А. М. - С. и [фирма] не могат да се третират като тъждествени, нито като заменяеми субекти на административнонаказателна отговорност, без което тя не може да се осъществи спрямо единия или спрямо другия по свободна преценка на наказващия орган. Няма разпоредба, която да заличава тази разлика между законните представители на работодателите –юридически лица и самите тях или да обявява първите за отговорни на лично основание или по субституция за нарушения на вторите. Няма нито общо, нито специално нормативно основание, по силата, на което допуснатото от [фирма] като работодател неизпълнение по чл. 61, ал. 1 от КТ да е вменимо във вина на законния му представител с оглед глобяването му по чл. 414, ал. 1, пр. 1 от КТ. В случая Е. А. М. - С. не е работодател по § 1, т. 1 от ДР на КТ на Н. Б. И., формално-юридически не е дължал съблюдаване на правилото за приемането му на работа по чл. 61, ал. 1 от КТ, без което недопустимо с НП № 22-2201294/05.01.2010 г. е привлечен към административнонаказателна отговорност по чл. 414, ал. 1, пр. 1 от КТ за нарушаването му. На следващо място глобяването на Е. А. М. - С. с НП № 22-2201294/05.01.2010 г. не може да е и такова по чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ в качеството на виновно длъжностно лице. Защото според легалната дефиниция по § 1, т. 5 от ДР на КТ “длъжностно лице” по смисъла на целия кодекс, вкл. на административнонаказателната разпоредба на чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ, може да е само работник или служител, на когото е възложено да упражнява ръководство на трудовия процес в предприятието, в негови поделения и низови звена или такъв, изпълняващ работа на специалист във функционалните и обслужващи звена на предприятието. Тоест правното положение на “длъжностно лице” по § 1, т. 5 от ДР на КТ предполага сключен негов трудов договор с предприятието, тъй като само той може да придаде изрично изискването от тази разпоредба качество на “работник” или “служител” по чл. 61, ал. 1 от КТ. Отношенията между Е. А. М.- С. и [фирма] са уредени с договор за възлагане на управлението по ч. 141, ал. 7 от ТЗ, който е разновидност на мандата по чл. 280 от ЗЗД, не е трудов по глава трета, раздел I от КТ, а без да е такъв не прави Е. А. М. - С. работник или служител, нито акцесорно съгласно § 1, т. 5 от ДР на КТ му придава правно положение на “длъжностно лице” на [фирма]. След като не отговаря

на този признак, задължителен за субекта на административно нарушение по чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ, съставът не може да се смята осъществен от него с всичките му елементи от обективна и субективна страна, а без това да е така прилагането му с НП № 22-2201294/05.01.2010 г. не е законосъобразно.

След извършената проверка по чл. 218 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, тази инстанция намира, че касационната жалба е основателна.

Предвид изложеното, решението на първоинстанционния съд като неправилно следва да бъде отменено, а обжалваното наказателно постановление да бъде отменено.

По така изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение второ от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 и чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, СОФИЯ - град, V касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение от 08.04.2011 г., постановено по НАХД № 4986/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 100 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП № 22-2201294/05.01.2010 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на Е. А. М. – С. в качеството ѝ на управител на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 5000 лв. за нарушение по чл. 61, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на наказанието от 5000 лв. на 1000 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: